

Blanda ungdomar med olika bakgrunder

UNGDOMSPOLITIK Jag är väldigt glad att Hans-Erik Olson (Hbl31.10) har öppnat diskussionen om ungdomsarbets mål och metoder. Olson har rätt i att ungdomarna inte är enhetliga som grupp och just därför behövs olika aktiviteter för de unga att välja mellan.

Enligt senaste ungdomsforskning, det vill säga Institutet för hälsa och välfärd, THL, enkät Hälsa i skolan har över 90 procent av Helsingfors ungdomarna minst en vän och en hobby, de trivs bättre i skolan och känner att de har mera inflytande i skolan. Jag delar Olsons åsikt att detta inte är hela bilden och de regionala skillnaderna i Helsingfors växer och problemen kumuleras till samma ungdomar.

Det är också så att då man känner att alla andra hela tiden mår bara bättre är det svårare att be om hjälp. Samtidigt har det nuvarande splittrade nätverket av tjänster en benägenhet att jonglera unga från ställe till ställe, i stället för en holistisk stödprocess. Olson skriver att brott och kriminella pojkgäng i Göteborgs förorter visar "hur ineffektivt det förebyggande arbetet är i Sverige".

Enligt mig förenklar Olson situationen eftersom det regionala ungdomsarbetet inte görs i ett vakuum. Regional välfärd skapas i samarbete med skolorna, stadsplaneringen, arbetsmarknaden, bostadspolitiken, ungdomsarbetet och möjligen tredje sektorn och andra verksamma i området. Ett framgångsrikt ungdomsarbete i regionen innebär samar-

bete – en enda ungdomsgård kan inte "rädda" en hel förort.

Olson hoppas att de finska städerna nu "finslipar sina ungdomspolitiska mål och metoder för att åtminstone undgå de värsta av de problem som vi mot bättre vetande har skaffat oss i Sverige". Om man betraktar utvecklingen i de flesta finska kommuner har budgeten inom ungdomsarbetet inte vuxit, i stället har pengarna gått mer och mer till uppsökande ungdomsarbete och ungdomsverkstäder.

Enligt Allians rf och Kommunförbundets senaste forskning tror majoriteten av kommunala tjänstemän att resurserna snarare minskar än växer inom ungdomsarbetet. Om denna fortlöpande utveckling accelererar kommer det finska ungdomsarbetet att foku-

sera mer och mer på en allt mindre del av ungdomarna. Helsingfors är ett undantag i denna utveckling.

Jag hoppas också att finska städerna finslipar sina mål och metoder, men mot en helt annan riktning än den Olson argumenterar för. Det problemorienterade arbetet innebär att ungdomar är tvungna att identifiera sig själva som marginaliserade eller som unga med problem för att få hjälp. Enligt socialpolitisk forskning hjälper inte alltid fokuserad hjälp unga med problem att gå vidare i livet, tvärtom minskar kompetensen att ta ansvar för sitt liv. Välmenande förebyggande verksamhet förstärker bilden av ungdomen, som svag, bräcklig och oförmögen – som "framtidens vuxna" förvarade i ett väntrum.

Därför borde vi just satsa på

metoder som blandar unga med olika bakgrunder. Kamratgrupper påverkar kraftigt ungdomars syn på vad som är inom räckhåll och tillgängligt. Jag anser att det viktigaste vore att möjliggöra mera tjänster som möjliggör unga rätten att vara lyckliga, njuta av livet, förverkliga sig själva och så erhålla kunskaper som krävs för ett ansvarsfullt, självständigt liv som aktiv samhällsmedlem. Jag talar om sommarjobb, teater, festivaler i stadsdelar och möjligheter att förändra sin miljö.

Helsingfors är absolut inte perfekt! Jag anser dock att våra beslutsfattare har visat klokhet genom att satsa på de saker som uppmuntrar unga att kräva och utveckla en bättre stad.

TOMMI LAITIO,
UNGDOMSDIREKTÖR
HELSINGFORS STAD

